

DE HEIS TE FLAGGET

Av BÅRD ASK

108086

er tittelen på CC – «majoren» – Chr. Christensens nylig utkomne bok. Som bl.a. berører London-regjeringens liv og virke. Og sagt innledningsvis er *denne majoren* ikke noen hvemsomhelst, hva sikkert mange av bladets lesere vil vite.

Chr. Christensen har i mange år vært redaktør av Morgenbladet, er major i Hæren på «ornt'li» såvisst! endog i etterretningstjenesten fram til 1955. Og fhv. milorgmann . . . Vi er nødt til å ta ham på alvor.

Annet steds i Folk og Land kan man lese helt, eller delvis i par av kritikkene over bokens innhold.

Vårt Land, ja *Vårt!* har en kritiker ved navn Ivar Kraglund, som åpner sin omtale slik, en kraftsats med sus i:

«Med en språkbruk som bringer tankene i retning av FOLK OG LAND maler forfatteren med *rull* over utefronten og krigshistorien i ett strøk». Ja, ser man det! Folk og Land leses også i VÅRT LAND . . .

CC har tatt heller bred kost, med god bust i, til sitt bruk i sine betraktninger over: «en *handlingslammet flyktningeregjering som stort sett bare stakk kjemper i hjulene for aktivt kjempende landsmenn*».

Kritikeren mener nok å vekke avsky hos det lesende publikum ved sin noe harselerende kritikk over CC's skrivelser. Han liker ikke at CC mener endel av dagens historikere er «kjøpt» av Arbeiderpartiet. Han snakker om *faghistorikerne!* og deres beskrivelse av siste krig's- og okkupasjonshistorie. Det settes et spørsmålsteget ved holdbarheten i Christensens påstand om «den offisielle historieforfalskning». Ja, kan noen gjøre det da?

CC har livs- og krigserfaring, han har tillit hos sitt lesende publikum, tillit nok til å bli kjøpt og lest. Allerede har han hatt en runde i radio! Det tyder på interesse. Egentlig vet vel ikke Vårt Land-kritikeren hvilket ben han skal stå på . . . Men, hans framstilling vil gi lesere. Tingene er ikke glemt riktig ennå . . .

NATIONEN skriver og la oss se på dens kritikk av samme bok, av CC's. Kritikeren er langt mere «oppfinnsom» i valg av sitater fra boken, og går ikke inn i noen polemikk med forfatteren. Det går raskt inn på *den tafatte regjering*. Man får vite bl.a. det ikke uventede, men interessante der sagt rett ut, at regjeringen der og da bedrev, som endel av sitt arbeide med å frelse landet, ren partipolitikk (selvfølgelig Ap-politikk!), som et nærmest tidsfordriv. Skjønt; det skal man ikke være for sikker på, om ikke det var med god hensikt, og tanke på en ny framtid i Norge. De gjorde det mens vennene og vertsskapet drev krigen, og ihuge nordmenn sloss for livet på havet. De var jo overlatt til britene . . .

Oscar Torp, som var forsvarsminister da han dro herfra 1940, eller ble det, var særdeles beskjeflig med den politiske gesjeft på sitt forsvarsministerkontor, og sitat: – «han holdt stadige Ap-møter på forsvarsministerens kontor, men besøkte aldri en marineenhet. Han virket ikke særlig interessert i krigen!» CC har vel dekning vil jeg tro.

Jeg vil håpe at F. og L.'s redaktør gjengir *Nationen* in extenso.

Man må uvilkårlig sperre øynene opp ved å lese de to siste avsnitt i omtalen, som jeg fristes til å sitere: – «*Etterkrigsoppgjøret dømte vi NS-folk kollektivt, temmelig summarisk, og gikk alt for langt. Enda verre er at det selv idag er en stor belastning å ha en NS-bakgrunn, faktisk større enn i slutten av 40-årene. Dette er vondt for mange som hadde foreldre på «den gale siden», sier Christensen, som er overbevist om at mange gikk inn i NS av idealistiske grunner, for å sikre nasjonens interesser*».

Ja, er det ikke godt å høre, sagt av en fremtredende Milorgmann, en Major (med stor M!), en etterretningsoffiser og meget kjent redaktør! Jo, såvisst, og han går ikke i knebukser, vifter med flagget og hovererer med: Seier'n er vår!

Den tafatte regjering –

«Vi» er vel ikke overhodet i tvil om at den flyktede norske Ap-regjering i London bedrev Ap-politikk. Det har ettertiden bevist tilfulle. Ha «vi» ikke visste var; at dette nærmest var et overordnet mål. Alle dem, uansett politisk farge, som ga den hjemvendte regjering *de lange tøyer*, og tillot et gement «oppgjør», må da gremmes over *slik* å ha gitt seg i følge med *de brukne geværs menn*, som med rå våpenmakt så tvang sine opposisjonelle landsmenn i kne. Er det slikt som kalles for «proletariatets diktatur»? Jeg bare spør . . .

Noen annen makt enn den hevners makt flyktningeregjeringen tilrev seg, hadde den ikke ved hjemkomsten. Landet var underlagt den alliertes suverenitet, Norge hadde ikke noen allianseavtale med de øvrige «på den rette sida». De allierte brukte Norges resurser på samme vis som okkupasjonsmakten! For en slump penger (betalt leie) bruktes vår flåte, dengang verdens 3. største, uten at nordmenn hadde noe å si over den i krigføringen! *Ikke engang en alliert status oppnåddes det!*

Sjøfolkene ofret livet, mens regjeringen bedrev «lokal» Ap-politikk og planla for fremtiden, i løyndom . . . og levde tilsynelatende bra, sjøfolkene fikk usle hyrer, og ble snytt for hva de var lovet ved krigens slutt. Rederne fikk visstnok sitt, og mere til . . .

«Vi» derimot! fikk ved krigens slutt, og i tiden etterpå «det vi fortjente», fordi vi forble her og tok støytene vis a vis okkupasjonsmakten – på vår måte –; av *idealistiske grunner*, som CC sier det.

På forsvarsministerens kontor – tydeligvis – ble det *sneket i sammen og sydd ihop* i beste Ap- og LO-regi tilbakevirkende regler den grunnlov som skulle ta knekken på all borgerlig opposisjon for lange tider frametter. Det lykkedes overmåte godt! For 20 år frametter, minst.

Pål Berg's samlingsregjering ble snart feiet tilside, prosessene satt igang, som på Moskva-vis. Tyskerarbeiderne, minst 150 000 av dem gikk automatisk fri, de som i *dåd* hadde hjulpet fienden! Langt oppimot 100 000 andre ble konsekvent fratatt stemmeretten ved valget i 1945. Og som rimelig var undlot 10-tusener andre å gå til urnene, de hadde annet å tenke på i de tidene. Jeg tenker på alle pårørende, som nok *kunne ha stemt* fordi de ikke «hadde kjødet innmeldt i NS», men trolig ånden! Flyktingene, fra London, kunne (behendig) se bort fra anslagsvis 300 000 borgerlige stemmer, *ta all makt* takket være Carl Joachim Hambro's dårskap med å påstå sin gitte «Elverumsfullmakt» til en tvilsom regjerings avbenyttelse. Man må spørre: – Hvor hadde de borgerlige i dette land sine hoder? *De* ble tatt grundig ved nesen da de tillot Ap-politikere å gjøre kanskje de mest fedrelandsinnede til en pariakaste, med de langtidsvirkninger CC påpeker.

Og så snakker Ap-folkene (politikere) om maktmisbruk! når borgerlige i fellesskap nå for tiden utøver en demokratisk makt i dagens samfund.

Det som forundrer meg er jo, at de borgerlige ikke nå finner tiden moden til «å rette opp igjen» alle begåtte feil. Med dem, som med så mange andre i samfunnet, vil de ikke høre den sanne historie, men helst lulle seg inn i hva de «kjøpte» faghistorikere byr fram. CC sier jo rett ut at Ap. *kjøper* historikere for å få *den historie vi har*, som gir det gode bilde, og er til å tro på. DENNE OFFISIELLE HISTORIE ER HISTORIEFORFALSKNING, sier Chr. Christensen. Store, men sanne ord. At så er tilfelle har så mange av de *slagne og mørbankede* «på den gale siden» hevdet i årevis. Noen synes å begynne å forstå . . .